

מאירי

עלון עדוץ מאיר להורים ולילדים
כרשת ויקהל-כקודי - כרה תשע"ה

המשכן וכרה אדומה

אינו יכול לבוא לבית המקדש ולהקריב קרבנות. לכן הוא צריך להטיר על ידי מים מיוחדים שנעשים מפרה אדומה.

אך מדוע אנו קוראים את הפרשה הזו דווקא עכשיו?

התשובה היא, שאנחנו כבר מתחילים להתכונן לחג הפסח. בחג הפסח כל עם ישראל צריך להקריב את קרבן הפסח. לכן מזכירים לכל השמאים שעליהם להתכונן ולהטיר, כדי שהם יכלו להקריב את הקרבן. למרות שלצערנו עדן אנחנו לא זוכים להקריב את קרבן הפסח, בכל זאת אנחנו מצפים כבר לכן שנוכל להקריב את הקרבן במהרה, בעזרת ה'.

שלום ילדים! השבת אנחנו קוראים בתורה את פרשיות ויקהל ופקודי, ומוסיפים לאחריהן גם את פרשת "פרה". פרשיות ויקהל ופקודי עוסקות בבניית המשכן. עם ישראל התנדב בשמחה ונתן את כל החמרים שהיו נצרכים להקמת המשכן והכלים, ובצאלל ביחד עם האמונים השונים עשו את הכל בדיוק כאשר צוה ה' את משה.

אחרי פרשיות אלו, אנו מוסיפים לקרוא השבת את פרשת "פרה", שהיא השלישית מארבע הפרשיות שאנו קוראים בשבתות אלו. מהי פרשת פרה?

פרשת פרה, מדברת על הזאת מי פרה אדומה על השמאים. מי שהוא טמא

4
משלוח
של זכות

7
תפזורת

ערוץ מאיר
לילדים

לפניות ולפרסום:

Alon@meirkids.co.il

טל': 073-2379816

פקס: 073-2379802

בזכות מה נבנה בית הכנסת "שבת אחים"?

בכמויות התלונות על צפיפות הולכת וגוברת בבית הכנסת שלנו. מה מציע הרב?"

הרב תורם את חלקו

"ותשועה ברוב יועץ", ענה הרב בקצרה.

"כלומר?"

"שלמה המלך, החכם מכל אדם, מציע להחליט בנושאים כאלה בהתייעצות רבה. לכן, אבקשן להודיע לציבור על אסיפת מתפללים במוצאי שבת בעוד שבועיים."

ציבור המתפללים הגיע בנוכחות מכובדת. באסיפה, סיפר גד בפני הציבור על התלונות המוצדקות שהגיעו אליו ביחס לצפיפות ולאי-הנוחות שהבעיה גורמת. מספר חברים תארו כל אחד את תחושתו האישית במצב הנוכחי, ואחר כך פתח הרב ואמר:

"כולכם ודאי מכירים את סיפור בניית המשכן במדבר. הוא נבנה בזכות הציבור כולו. היתה השתתפות של כל העם בתרומות

"צפוף, צפוף מאוד כאן. אני חושב שאני אעבור לבית הכנסת 'אביר יעקב' שבשכונה הסמוכה", מלמל מעט ברוגז מאיר בפני גד הגבאי. דן שעמד לצידם הוסיף על דבריו: "אתה צודק. בשבת שעברה הגעתי לבית הכנסת עם שני אורחים שלי, מעט באיחור, וכבר כל המקומות נתפסו. נאלצתי לעבור עם האורחים שלי לבית כנסת אחר."

נושא הצפיפות בבית הכנסת "שבת אחים" הפך לשיחת היום, ומדי שבת יותר ויותר חברים מביעים את מצוקתם. בשנתיים האחרונות הגיעו עוד חמש משפחות לשכונה והקרוואן הזמני שניתן במתנה על ידי העירייה, כבר לא מספיק להכיל את כולם.

גד הגבאי שאליו מופנות התלונות, החליט לשתף את רב בית הכנסת, הרב יוסף לוי.

"כבוד הרב, חשבתי שאוכל לדחות את האנשים בתירוצים שונים, אך לא עמדתי

החברים מספר רעיונות מעשיים לגיוס תרומות למטרה חשובה זו.

גד ביקש לסכם את הערב במספר משפטים. "ראשית, אני מודה מאוד לציבור שהגיע וגילה אחריות ורצון להביא לפתרון מצוקת הצפיפות. אני מאחל לכולנו שבעוד כשנתיים נשב כולנו במבנה חדש של בית הכנסת 'שבת אחים'. תודה מיוחדת גם לרב שנרתם מיד למשימה הגדולה."

עברו שנתיים וחצי מאז אסיפת המתפללים ובית הכנסת נבנה. בחנוכת בית הכנסת "שבת אחים" אמר רב העיר שהוזמן לטקס: "ציבור יקר, אני שמח להשתתף בחנוכת בית הכנסת שלכם. סיפור הבנייה המיוחד צריך להגיע לכל בתי הכנסת בעיר שלנו. אתם זוכים ללמד את כולנו מהי מעלתו של ציבור, כמה גדול כוחו. בזכות ההתגייסות המקיפה של כל המתפללים, הצלחתם לבנות בית כנסת תוך זמן קצר יחסית. יהי רצון שתקבלנה כל תפילותיכם במקום הזה."

של חומרים שונים ויקרים. אנחנו לא נדרשים לתרום לא זהב, לא כסף ולא נחושת וגם לא אבנים יקרות כמו שתרמו אבותינו למשכן. מה שדרוש לנו הוא רק מקום גדול יותר."

כן, במלים פשוטות היוצאות מלב אוהב ודואג כאב לבניו, הצליח הרב לעורר את לב המתפללים לתרום בעין יפה ל"קרן הבניין" של בית הכנסת, שהוקמה עוד באותה אסיפה.

"אין ציבור עני", המשיך הרב בדבריו. "כוחו של ציבור הוא גדול! לכן, בנוסף לתרומה האישית, אבקש מכל חבר לפנות לקרוביו וידידיו ברחבי הארץ בצירוף המכתב שנכין, ולבקש מכל אחד השתתפות כספית כלשהי במימון ההוצאות."

כוחה של ציבוריות

ציבור המתפללים יצא נרגש מערב זה, כשהוא מלא תקווה למימוש חלום ישן של מבנה קבע לבית הכנסת. כמו כן שמעו

משלוח של זכות

שלום חברים. שמי בן-ציון או בקיצור בנצי, אני בן 11 ויש לי סיפור קטן לספר לכם. הסיפור הזה קרה בפורים האחרון, ואני למדתי ממנו משהו שנראה לי שגם אתם תבינו אותו בעצמכם.

כמו כל עם ישראל, גם אני הסתובבתי בפורים בין השכנים והחברים שלי, כדי לתת להם משלוחי מנות. אבא ואמא שלי נתנו לי שלושה משלוחי מנות להעביר לשכנים, ואני הכנתי עוד שלושה משלוחי מנות אחרים לחברים שלי.

מיהרתי להעביר את משלוחי המנות לשכנים ואז התפנית ללכת לחברים שלי. החברים שלהם תכננתי לתת משלוח מנות היו: חזי, בנימין ויעקב. המשלוחים שהכנתי היו ממש מושקעים. אבא עזר לי לבחור חטיפים 'שויזים', והוספתי גם משחק קטן לכל משלוח. רציתי שהמשלוח שלי יהיה מיוחד, ולכן צרפתי ברכה אישית, וגם תליתי סרטים צבעוניים על האריזה מבחוץ.

יצאתי לדרך. הלכתי לביתם של החברים, לפי הסדר: חזי גר קרוב אלינו ולכן הוא יהיה הראשון, אחריו בנימין ואחר כך יעקב שגר בקצה הרחוק של השכונה. הגעתי לחזי, נפגשנו ודיברנו כמה דקות, ואחר כך יצאתי לכיוון הבית של בנימין.

בדרך לביתו של בנימין פתאום ראיתי מרחוק את יהודה, חבר אחר מהכיתה שלנו. יהודה הוא ילד שקט ונחמד, אבל היה לי קשר מיוחד איתו. לכן לא חשבתי להביא לו משלוח מנות. קצת היה לי לא-נעים לפגוש אותו כשאני

בדרך לחברים אחרים, אבל הוא הגיע בדיוק מהכיוון שאליו הלכתי.

"שלום בנצי, פורים שמח!", הפתיע אותי יהודה בחיור פורמי שלא היה מתאים לו בדרך כלל. "אל תרגיש לא נעים, אי אפשר לתת משלוח מנות לכל הכיתה... אני בדרך לביתו של יעקב עם המשלוח הזה", אמר יהודה, ופתר את אי-הנעימות.

"פורים שמח גם לך, יהודה!", אמרתי לו בשמחה ונפרדנו. הגעתי לבנימין, אך בביתו לא היתה תשובה. המתנתי כמה דקות, וכשהבנתי שכנראה בני המשפחה אינם בבית, הנחתי את המשלוח שלי ליד הדלת, והמשכתי לכיוון ביתו של יעקב.

יעקב ממש שמח לראות אותי. "בנצי! איזה כיף שבאת!" נשארתי אצלו בערך שעה, והאמת - היה ממש כיף איתו. העניין הוא מה שקרה אחר כך...

"יעקב, אני כבר ממש חייב ללכת. ההורים שלי ביקשו שאחזור הביתה עד השעה שתיים, ועכשיו כבר שתיים ועשרה", אמרתי ליעקב.

"טוב, חבל... אבל בוא תיקח את משלוח המנות שהכנתי לך", אמר יעקב, וכנס למטבח. "הנה, ספיישל בשבילך!", אמר כשכולו זורח. אבל אני קצת הופתעת, אולי יותר נכון - התאכזבתי, או אפילו כעסתי... למה?

משלוח המנות שהיה בידיו של יעקב, היה בדיוק זהה למשלוח המנות שראיתי לפני שעה בידיים של יהודה, שהיה גם הוא בדרכו לביתו של יעקב. חשבתי לעצמי בכעס: "הנה המשלוח שהוא 'הכין לכבודי'... 'ספיישל בשבילך'... מה הוא חושב, אני לא יודע שהוא נותן לי

"מה לא הבנתי? הנה, זה המשלוח שהוא נתן לי וזה בדיוק המשלוח שהיה בידי של יהודה!", אמרתי והראיתי לאמא את המשלוח.

"ח ח ח, עכשיו הכול ברור!", צחקה אמא. "זה משלוח מנות מוכן! ככה קונים את זה בחנות הממתקים שברחוב הסמוך!"

התחלתי להירגע... כנראה שיעקב לא נתן לי את המשלוח שהוא קיבל מיהודה, אלא הוא בעצמו קנה משלוח באותה חנות שבה יהודה קנה את המשלוח שלו... "תודה אמא, עכשיו אני מבין מה קרה..." אמרתי לאמא בחיוך מבויש.

עכשיו, אחרי שנרגעתי – התפנית לפתוח את המשלוח שקיבלתי, ואז הבנתי עד כמה טעיתי. מלבד החטיפים שהיו חלק מהמשלוח הקנוי, היו בקערה תוספות שונות 'תוצרת-בית'. היו אלה עוגות ועוגיות אותן הכינה אימו של יעקב. ברור שאת זה הוא לא קיבל במשלוח הקנוי...

אבל מה שבאמת עשה לי 'ונהפוך הוא', היה המכתב. בתוך המשלוח עמוק עמוק התחבא לו מכתב מיעקב שגרם לי להבין עד כמה טעיתי: "בנצי חברי היקר! איני יודע אם אתה זוכר, אבל אני זוכר עד כמה עזרת לי בתחילת השנה בלימודים. לכן התאמצתי במשך חצי השנה האחרונה לחסוך כסף כדי לקנות לך משלוח מנות. קניתי את המשלוח בכל הכסף שהצלחתי לחסוך וגם ביקשתי מאמא שלי שתוסיף עוד קצת דברים כדי שזה יהיה יותר אישי. תודה רבה לך בנצי, פורים שמח!"

את המשלוח שהוא קיבל מיהודה לפני שעה?! אני משקעת והכנתי משלוח מנות מיוחד עם משחק וברכה אישית, והוא נותן לי משהו שהוא קיבל לפני רגע ממישהו אחר?!", כך חשבתי והרגשתי שאני מתחיל להתרגז...

לפני שממש אכעס מיהרתי לחייך חיוך מאולץ, אמרתי לו "תודה רבה" ויצאתי מהבית.

כל הדרך הביתה חשבתי בכעס ובצער על החבר הזה שאפילו לא חשב להכין לי משלוח מנות. טוב שיהודה בא אליו לפני כן, אחרת גם את זה הוא לא היה נותן...

הגעתי הביתה, וכמו תמיד אמא הבינה שאני מעוצבן: "מה קרה בנצי? ככה עצובים בפורים?!"

סיפרתי לאמא על כל מה שקרה, ואיך יעקב שהוא חבר טוב שלי נתן לי משלוח מנות שהוא קיבל כמה דקות לפני כן מיהודה ועוד הכריז "ספיישל בשבילך"..."מה, הוא עובד עליי?! ככה הוא נותן לי משלוח של מישהו אחר?! אמרתי בכעס.

"בנצי, לדעתי אתה ממש טועה. קודם כול, תדע לך שגם אצל אנשים מבוגרים זה הולך ככה... הרבה פעמים מקבלים משלוחי מנות בפורים, ולוקחים מתוכם פריטים ומוצרים לצורך משלוחי מנות עבור אנשים אחרים. ואם במקרה מגיע בפורים אדם שלא חשבנו שיעי, לפעמים ניתן לו משלוח מנות שלם שקיבלנו לפני רגע ממישהו אחר. זה עדיף מאשר לשלח אותו בידיים רקות. וחוץ מזה, אולי בכלל לא הבנת נכון את מה שקרה..."

כנית בת שחקנים

שאלות בכדשה

1. מי היה ממונה על מלאכת הטוויה, במלאכת משכן?
2. למה שימש שמן הזית במשכן?
3. האם בני ישראל התנדבו מספיק חומרים לצורך המשכן?
4. מכמה קרשים נעשה המשכן?
5. למה היו משמשים האדנים?
6. למה היו משמשים הבריתים?
7. באיזה תאריך הוקם המשכן?

חידת חדגא: האם תדעו בכמה פרות אדומה השתמשו עד היום, כדי לטהר את הטמאים? עיינו במסכת "פרה", פרק ג

תכזורת

ר	ה	ג	ז	ו	ד	א	ב	א	ל	ז	ת
פ	ק	ו	ד	י	ע	י	ע	י	ע	ק	ט
ז	ז	ע	ה	ק	מ	ת	ס	מ	א	ד	ל
מ	ל	א	כ	ה	כ	מ	ש	כ	נ	ל	ב
ב	צ	ל	א	ל	ק	ר	ב	פ	ד	ד	ל
נ	ר	ב	ב	ו	ר	ל	ת	פ	ל	ד	א
ז	ט	ה	כ	א	ו	י	ס	ל	ה	ה	ל
י	ג	י	ז	פ	כ	ק	ת	פ	ר	ש	ת
י	ש	ש	ת	ס	ז	ס	ר	ז	י	ר	ד
ש	ח	מ	ז	ס	כ	י	י	ח	ו	א	מ
ד	כ	ס	צ	ו	ר	א	ק	ל	ל	ת	ס

ויקהל

פקודי

שבת

משכן העדות

פרשת פרה

מלאכה

לא תבערו אש

איתמר

בצלאל

הקמת המשכן

השראת השכינה

חידת פולקע: מצאו שני פריטים שונים במשכן

ששמים נכתב באותן אותיות בסדר שונה!

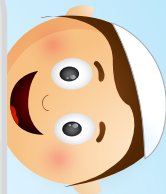
סביב השולחן

חיימק'ה

נעמה

יונה

בן

בני: אתמול הסתכלתי קצת בכפרות השבוע, וראיתי שמדבר על עשית המשכן. אבל ראיתי שבתחלת הפרשה מדבר על שמירת השבת. זה יהיה מאד משנה, מה הקשר בין שמירת השבת לבניית המשכן?

נעמה: נו, מה אתם אומרים? מה אפשר ללמוד מכך שהתורה מדברת על שמירת השבת בסמוך לנושא של עשית המשכן?

טליה: אני חושבת שזה מלמד אותנו שהשבת חשובה כמו המשכן! למרות שהמשכן מאד חשוב, גם השבת מאד חשובה!

נעמה: יפה מאד, טליה. אולי אני אסביר את מה שאמרתי: חכמינו למדו אותנו שאפילו בנית המשכן או בנית בית המקדש אינן דוחות את השבת. למרות שכלנו מצפים לבנית בית המקדש במהרה בימינו, בכל זאת את השבת חייבים לשמור, אפילו אם זה ידחה קצת את בנית המשכן ובית המקדש. לכן משה רבנו אמר לעם ישראל בזמן עשית המשכן שעליהם לשמור את השבת. מה עוד נוכל ללמוד מזה?

בני: אני חושב שאפשר ללמוד מזה עוד משהו. פעם למדתי בכיתה שהמשכן הוא כמו הבית של ה'. עם ישראל בונה לה' בית לכבודו. ובכל זאת ה' אומר לנו: השבת כל כך חשובה לי, שאני מבקש שאפילו אם אתם בונים את המשכן או את בית המקדש - אל תחללו את השבת לצורך זה.

נעמה: ומה אנחנו יכולים ללמוד מזה לעצמנו?

בני: זה מלמד אותנו שאם אפילו את הבית של ה' שהוא הכי חשוב - אסור לבנות בשבת, אז בטח שכל שאר הדברים שלנו שאנחנו עושים לעצמנו, שהם הרבה פחות חשובים, אנחנו חייבים להקנע מלעשות אותם בשבת, אם הם אסורים.

נעמה, בני, טליה, יונתן וחיימק'ה הם חמישה אחים חמודים במשפחת לוי.

מדי שבת אחרי הצהריים נעמה מושיבה את כולם סביב השולחן, והם מדברים על נושא בפרשת

השבוע. ואפילו לחיימק'ה הקטן לפעמים יש מה לומר...